

Отъ що се тя страхува?
Умътъ не ѝ ли казва мѣдринитѣ на логика желѣзна?
Не е ли ѝ повѣстѣта сурова на живота той вече
разиправилъ?

Умътъ — той истинитѣ разбира!
Духътъ — той тайнитѣ догажда!
И борятъ се гигантитѣ въ мене.
— Кой ще наддѣлѣй?

Лампата ми затихнала догаря!
А вихритѣ настрѣхнали скимучатъ надъ прозорци.
Брулятъ едно обронени клонки. Тѣжно виятъ
Подъ схлупена стрѣха съ подавенъ кленчъ на бѣсове
срѣднощни.

Да бѣхъ макаръ най-малката отломка
на задзвѣзденъ свѣтъ,
Гдѣ кръстове не сѣнчатъ браннитѣ поля,
Да бѣхъ частица малка отъ духътъ на безкрая,
Гдѣ всѣки мигъ е вѣчностъ и вѣчностѣта — мигъ —
Самъ вихръ бихъ билъ.

А то — плътъ на робъ робувалъ,
Синъ на духъ гнетувалъ!
И душата, страдаливата душа нѣмѣе
Прѣвива се подъ гнета мълчаливо на вѣковни
плебейски суети.

И послушно на вѣнъ се услушва.
— Тамъ нѣкой я на нови страдания зове;
Тамъ нѣчий гласъ съ гласа на моята душа реве.

II.

Слѣдъ дълга нощъ, безсѣмца кошмари, де-
нѣтъ прозрѣ.

И сцѣклено небе огледа ведръ ликъ въ замръзна-
ли води.

Вѣнъ — трѣпне въ мразъ и камъкъ, и дърво.

Въ градината на моята душа цвѣтѣта ароматни
попарени.

Тѣй рано оцъ, а въ скрѣжно облѣкло прѣмръзнаха
Цвѣтѣта безвъзвратно.

Денѣтъ се възмогва.

А нѣжнитѣ цвѣта, тѣй буйно нацѣфтѣли,
Несрѣта безъ да знаятъ, че вие се надъ тѣхнитѣ челца —